

дежи ще добиятъ еднородно образование, за да могатъ от-
 после да се посветятъ на свещеническо звание, учителство, обще-
 ствена служба или търговия и да допринесатъ така за еди-
 нодушието на българския народъ, като дѣлъ отъ славянското
 семейство. „Веднажъ основано сиротопиталището, — казва се
 въ писмото, — следъ 6 до 8 години ще почнатъ да излизатъ
 отъ него всѣка година млади българи съ достатъчно знания,
 необходими за родината . . . Знаемъ, че императорътъ има
 най-голѣмо благородно желание да види единъ день всички
 страдащи славяни щастливи, особено насъ българитѣ, които,
 може-би, еднички между всички братя сме въ най-бедствено
 положение“. Събранитѣ пари трѣбвало да се внасятъ въ нѣкоя
 банка, а надзорътъ и покровителството щѣли да бждатъ въз-
 ложени на самия киевски митрополитъ, който проявилъ истин-
 ски славянофилски чувства и оказалъ бащински приемъ на
 отишлитѣ въ Киевъ български юноши.

На тази идея Селимински и приятелитѣ му въ Букурещъ
 държатъ и по-късно, както това се вижда отъ писмото на
 Селимински до Хаджи Захарий Княжески въ Петербургъ,
 отъ 6 юний 1850 г. Като повтаря мисли и доводи, известни
 вече отъ предишнитѣ писма, Селимински моли — „за успо-
 коение донѣгде на съвѣстѣта си“ — да се застѣпи добриятъ
 родолюбецъ предъ императора и получи разрешение за съби-
 ране на фонда, отъ който ще се издържа българското благ-
 творително заведение въ Киевъ. Дали е сторилъ нѣщо Заха-
 рий, не знаемъ. Знаемъ само толкова, че този оригиналенъ ста-
 розагорецъ (отъ с. Пишмани), възпитаникъ на Неофита Рилски
 и на Одеската семинария, се бави, следъ завършека на обра-
 зованието си презъ 1845 г., доста въ Русия, за да изпросва
 разни пособия за българскитѣ училища и за българскитѣ
 черкви, каквото учебници, свещенически одежди, кръстове и пр.

За 1847 г. ни е предадена една случка отъ частния жи-
 вотъ на Селимински — нѣщо тѣй рѣдко въ преписката му.
 Именно, презъ тази година избухналъ голѣмъ пожаръ въ Бу-
 курещъ, отъ който изгорѣла почти половината отъ източната
 частъ на града; при тази катастрофа пострадалъ и Селимин-
 ски „съ голѣми загуби“, разбира се въ имоти. Загубата ще е
 била толкова чувствителна за него, щото дори Антонъ Ива-
 новъ, благодетелтъ му отъ Брашовъ, побързалъ да го утеши,